

ZIEKEN EN BEJAARDEN

November - slachtmaand. Sneeuw, storm en regen.

We zijn weer boven water, mensen. Natuurlijk is de kerkbode weer aan de late kant.

Wie zou ik nu de schuld eens geven? Nou, ik ben de hoofdschuldige. 't Is vandaag 18 november. De kerkbode had al bij Marijke moeten zijn. Het enige dat ik zou kunnen opmerken, is: U te wijzen op mijn menslievendheid.

Immers, Marijke en Jan zijn nog aan hun wittebroodsweken bezig. Die mensen zitten ook niet om een kerkbodetje verlegen.

Misschien denkt de lezer: Die dominee draait de kerkbode wel even in elkaar. Maar dat hebben jullie mis, hoor.

't Is meestal een hele opgave. Echt, ik ben geen schrijver..weinig inspiratie etc.

Daar komt nog iets bij. Ergens ben ik een heel beetje melancholiek. Toch heb ik daar een hekel aan. Zo probeer ik dan toch een glimlach te zien in al die dingen die ik niet aankan.

Een aandachtige lezer zou mij voor de voeten kunnen werpen: Je hebt een maand geleden nog een week vakantie gehad. Dan had je die vakantie maar beter moeten gebruiken voor preken en kerkbodes.

Je hebt gelijk, beste lezer..maar 't is er niet van gekomen. Toen ik zaterdag thuis kwam wist ik nog niet waar ik de andere dag over moest preken. Ik kwam weer als een gevallen zondaar thuis.

Dr. Hoekstra schrijft ergens in z'n gereformeerde homilethiek: Dat de tekst de dominee naar de kansel moet drijven..en niet: de kansel drijft de dominee naar de tekst.

Als ik me goed herinner hebben we toen gesproken over de woorden: De Heere ondersteunt allen, die vallen.

Ja, 't is wel waar wat sommige wijze broeders me plegen toe te zeggen: Je neemt je eigen mee. Ter aanvulling zou ik willen toevoegen:

Ook een vrouw en vijf dochters.

Waar we geweest zijn? Op een eiland. Eén huis op een eiland. Een eiland met bomen, struiken en paddestoelen en hier en daar een rat.

Natuurlijk in Nederland..op advies van de regering.

Ds. D. Chr. Overduin

* Dr. T. Hoekstra

*Dr. T. Hoekstra Gereformeerde Homiletiek. <http://www.theologienet.nl/theologieindex.html#HOEKSTRA>

Elke dag zaagden we een paar berkjes voor de open haard. Je weet, vuurtje stoken mogen sommige mensen graag doen. Nu moet ik opeens denken aan langgeleden dagen... Omdat we nogal vernielzuchtig met ons speelgoed omgingen, had m'n lieve vader een sterke eiken kruiwagen voor ons gemaakt. Toen de zon bleef schijnen, Triomfantelijk zei hij tegen m'n moeder: Die krijgen ze nooit kapot. Korte tijd later kwam m'n vader, moegewerkt, huiswaarts. Zijn vermoeide blik werd getrokken naar een vuurtje, achter in de tuin... daar stond de kruiwagen, midden in een vrolijk vuurtje te

roosteren en te blakeren en te verkolen. Vader zal wel gezegd hebben: Tegen zulke streken is niets bestand. Dat was even een uitstapje.